

Acte de reconeixement a l'equip rectoral anterior

Sala Josep Laporte, UOC

Maig 2014

Sr. President del Consell de la Fundació de la UOC,
Sr. Subdirector General d'Universitats, de la Generalitat,
Sr. Secretari General,
Membres del Patronat i del Consell de la Fundació,
Col·legues,

Avui que encara tenim recent el ressò de les Eleccions Europees, permeti'n començar amb una frase de Jean Monnet.

«Deia aquest pare del projecte europeista: les persones passen, però les institucions romanen; res es pot fer sense les persones, però res subsisteix les institucions.»

Aquesta contingència, beneficosa com antídoteu enfront la prepotència i el messianisme, tampoc ens hauria de fer caure en el relativisme. Sens dubte, el mateix Monnet matisaria les seves paraules si veiés alguns dels actuals lideratges a la Unió Europea...

Si ens traslладem al cas de la UOC, la institució que ens acull, segurament coincidiríem en què, tard o d'hora, Catalunya hauria disposat d'una universitat virtual, però, sense algunes persones concretes, el resultat hauria estat diferent. Sense noms com, per exemple, el de qui bateja aquesta sala, el conseller Laporte, la UOC avui no seria la UOC. Aquest acte de reconeixement busca precisament això: fer una aturada en la subjugadora quotidianitat per agrair la tasca a qui ha encapçalat la institució durant set anys.

Vosaltres vaueu recollir el testimoni de qui, ara fa vint anys i encapçalats pel rector Ferraté, van fer realitat una idea visionària. Vosaltres ens el vaueu traspasar, ara fa un any.

«Entre 2005 i 2012, sota el lideratge de la rectora Tubella i el seu equip, la UOC va viure una etapa marcada pel creixement i la transformació. Creixement quantitatiu i qualitatiu com el protagonitzat pel cos docent que pràcticament va doblar-se, amb un augment espectacular del nombre de doctors i de la producció científica. Transformació que ens va permetre adaptar-nos exitosament a l'espai europeu d'educació superior.»

No va ser fàcil ni senzill. Em consta. En un article de 2011, la rectora Tubella ja ens advertia del caràcter problemàtic del concepte “transformar”. Perquè, i cito les seves paraules, “ens fa pensar en processos que alteren les formes que coneixem, que ja dominem”, i “convida a pensar en reformes radicals, a repensar-ho tot”. Però afegia que, alhora, la transformació també ens “indica el camí que hem de seguir”.

Amb aquesta voluntat de transformació vaig assumir, vam assumir, el Rectorat de la UOC. Després d’un primer any d’escoltar i d’auscultar, avui disposem d’un Pla Estratègic cridat a ser el mapa de ruta del futur de la nostra universitat.

Fidels a l’esperit inicial i coherents amb la trajectòria d’aquests vint anys, hem volgut dotar-nos de les eines, l’estructura i els professionals necessaris per encarar millor els propers anys, per assegurar la nostra viabilitat, per consolidar la nostra institució.

«Perquè el nostre futur, com a sistema universitari català en general i com a UOC en particular, dependrà de com resolguem els reptes plantejats. Desafiaments que passen per la recerca, el model de governança, la internacionalització, l’ocupabilitat, la rellevància, i la diferència.»

Però avui no som aquí per parlar de futur, sinó per reconèixer una trajectòria mitjançant un acte senzill, una acte de normalitat institucional, un acte –si m’ho permeten— necessari.

Mai és un error reconèixer la feina dels que ens han precedit en la tasca de gestionar una institució. Perquè servir a la institució és un deure i un esforç personal pel bé comú de tota la comunitat. Perquè la notorietat de la UOC es construeix amb la feina de tots plegats, amb el treball i la visió estratègica dels seus equips de govern.

Perquè és de justícia reconèixer a aquelles persones que han dedicat, generosament, alguns dels millors anys de les seves vides a servir una institució.

Teresa, Pere, Josep Maria, Llorenç, Imma. En nom propi i de la UOC, el nostre reconeixement sincer a la vostra tasca al capdavant de la nostra universitat.

Moltes gràcies.

Josep A. Planell